

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **H. H. N.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-86471-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-86471-4/SO-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 27. 3. 2025, č. j. OAM-11469-21/PP-2024, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území, a to 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i shora odkazované prvostupňové rozhodnutí OAMP a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, přičemž ignoroval výsledky pobytových kontrol a nevyslechl syna manželky žalobce. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Následně žalobce uvedl, že správní orgány v řešené věci nesprávně vyhodnotily, že jeho manželství bylo uzavřeno účelově. Zmínil, že k tomuto závěru správní orgány dospěly s ohledem na okolnosti a způsob uzavření jeho manželství. Správní orgány nicméně dle žalobce pominuly skutečnost, že žalobce s manželkou zjevně sdílí společnou domácnost, přičemž se v rámci jejich výsledku též shodli ve většině odpovědí. Rozpory v odpovědích pak byly nikoliv zásadního charakteru, resp. způsobené odlišným chápáním reality a kulturních odlišností, popř. tím, že si jeden z manželů na jistou okolnost nevzpomenul (tj. kdo napsal poprvé, kdy a kde se poprvé viděli, kdy došlo k prvnímu polibku a pohlavnímu styku). K otázce na svatební prstýnky poté žalobce uvedl, že měli manželé koupené dvě sady – z České republiky a Vietnamu. Otázku na zdravotní stav manželky žalobce zároveň označil za nesprávně a účelově interpretovanou, když žalobce odpovídal na aktuální situaci. Z provedených důkazů přitom dle žalobce jasně plyne, že spolu s manželkou vedou manželský život – tj. jedná se o funkční vztah, a tudíž nebylo možno jeho pobytovou žádost zamítnout pouze na základě podezření správních orgánů (resp. marginálních rozporech). Na tom dle žalobce nic nemění ani fakt, že dotčené manželství bylo uzavřeno v době jeho nejisté pobytové situace na území.
4. Napadené rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nezákonné a nepřiměřené, pokud se jedná o jeho dopady do rodinného života obou manželů, neboť je vztah žalobce s manželkou reálný a je konzumován. Z provedeného dokazování totiž nijak nevyplynulo, že by žalobce s manželkou nežil na hlášené adrese, nebo že by nevedli společnou domácnost či společně nehosподаřili. Pro takové závěry správní orgány nedisponovaly dostatečnými skutkovými zjištěními, o kterých by nebylo důvodných pochybností. Dle žalobce bylo provedenými výsledky obou manželů jasně prokázáno, že znají jeden druhého, přičemž shodně odpověděli na většinu jim položených otázek a neshody, na něž správní orgány odkázaly v namítaných rozhodnutích, byly nedůležité povahy, z nichž nebylo možno dovodit, že by bylo dotčené manželství účelové.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

5. Namítaná rozhodnutí jsou tak dle žalobce v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Nadto je rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti žalobce nutno považovat za nepřiměřené, a to s ohledem na prokazatelně existující manželský vztah, jeho intenzitu a charakter, a tedy velmi dramatický dopad do rodinného a soukromého života žalobce a jeho manželky. Závěrem žalobce uvedl, že jako manžel občana České republiky, se kterým žije ve společné domácnosti, je nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a má tudíž právo pobývat na území České republiky. Podle žalobce proto bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“).

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K tomu zrekapituloval, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti na vzdělávacím programu – přípravném jazykovém kurzu českého jazyka pro cizince, který byl realizován na Pedagogické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, a to od 12. 9. 2022 do 31. 8. 2023. Žalobce měl možnost po absolvování tohoto kurzu pokračovat ve studijním programu „Ekonomika a management“, což je bakalářský studijní obor se standardní dobou studia 3 roky. Žalobce se přihlásil ke studiu na University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola hotelová a ekonomická s.r.o., prezenční forma bakalářského studia „Mezinárodní vztahy a diplomacie“, pro období od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. OAMP přitom požádal University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola hotelová a ekonomická s.r.o. o poskytnutí informací ohledně studia žalobce. Ze sdělení školy vyplývá, že žalobce byl sice skutečně v akademickém roce 2023/2024 studentem 1. ročníku, nicméně z důvodu nedoložení nostrifikace mu bylo ke dni 19. 2. 2024 ukončeno prezenční bakalářské studium. Manželství žalobce poté bylo uzavřeno dne 27. 7. 2024 v Lomu.
7. Dále žalovaný uvedl, že zásadní rozpory identifikoval v odpovědích manželů stran jejich seznámení se a rozvíjení vztahu, když žalobce vypověděl, že manželku na Facebooku oslovil první on, a manželka oproti tomu vypověděla, že to byla právě ona, kdo oslovil žalobce. Ohledně prvního seznámení žalobce vypověděl, že přišel k manželce domů v květnu 2023, kde byl asi půl hodiny, manželka ke stejné otázce vypověděla, že se poprvé setkali v září 2023 na zastávce v Teplicích, kde si povídali asi 15 minut. První polibek si pamatuje jen manželka, přičemž uvedla, že k němu došlo v listopadu 2023. Na otázku, jak probíhaly zasnuby, a za jaké situace požádal žalobce manželku o ruku, žalobce vypověděl, že v srpnu 2024 u manželky v bytě, kde byl na návštěvě, přičemž manželce přinesl prstýnek a zeptal se jí, jestli chce být jeho manželkou. Ta měla odpovědět, že souhlasí. Naproti tomu manželka ke stejné otázce vypověděla, že neví, kdy to bylo, ani jak žádost proběhla. Manželka žalobce pak nevěděla ani to, jaký má její manžel příjem a kolik platí za nájemné její matce. Na tyto otázky sice žalobce odpověděl, avšak tato skutečnost nesvědčí pro závěr o tom, že vedou společnou domácnost jako manželé. Manželka žalobce rovněž vypověděla, že pokud něco potřebuje, tak řekne své matce. Dle žalovaného se proto nejedná ani o společné hospodaření manželů. Žalovaný také konstatoval, že jednalo-li by se o funkční manželství, tak by žalobce věděl, kde a co manželka studuje, a manželka by oproti tomu měla být seznámena s pracovní dobou žalobce nebo jakou práci vykonávají rodiče žalobce atd. Ani částečná shoda ve výpovědích manželů tak dle žalovaného nemohla zpochybnit zjištěný stav věci svědčící o tom, že mezi manželi není udržován skutečný rodinný život, a že jediným důvodem uzavření manželství

byl zisk povolení k přechodnému pobytu na území pro žalobce. Žalovaný se pak dle jeho názoru s projednávanou věcí v rámci napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny zejména tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 7. 8. 2024 u OAMP žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z obsahu této žádosti vyplývá, že se žalobce považuje za rodinného příslušníka – manžela – T. L. D., narozené X, státní příslušnice České republiky. Přílohou podané žádosti byl mj. oddací list ze dne 1. 8. 2024, z něhož se podává, že manželství žalobce s T. L. D. bylo uzavřeno dne X v X. Z výpisu z evidence cizinců je dále zřejmé, že žalobce do České republiky přicestoval poprvé v roce 2022.
12. Na základě žádosti OAMP ze dne 7. 8. 2024 pak byly Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, odborem cizinecké policie, provedeny opakované pobytové kontroly na adrese žalobcem uváděného společného pobytu manželů. Pobytovou kontrolou ze dne 8. 8. 2024 byla na uvedeném místě zastižena pouze matka manželky žalobce, která policistům sdělila, že žalobce ani jeho manželka nejsou doma, neboť se vracejí až ve večerních hodinách. Pobytovou kontrolou ze dne 1. 9. 2024 byla na tomto místě opět zastižena pouze matka manželky žalobce, která policistům sdělila, že žalobce ani jeho manželka nejsou doma, neboť jsou v Praze. Současně policistům poskytla telefonní číslo na manželku žalobce, avšak volání na toto telefonní číslo bylo neúspěšné. Pobytovou kontrolou ze dne 11. 9. 2024 byla na uvedeném místě zastižena znovu pouze matka manželky žalobce, která policistům sdělila, že žalobce ani jeho manželka nejsou doma, neboť žalobce pracuje v Praze a domů přijíždí až kolem 20:00 hod. a manželka žalobce chodí do školy. Volání na telefonní číslo manželky žalobce bylo rovněž neúspěšné. Pobytovou kontrolou ze dne 17. 9. 2024 pak byli na uvedeném místě zastiženi žalobce, jeho manželka a matka manželky žalobce. Jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

bytová jednotka 3+1 se nachází v prvním patře domu, přičemž v ní mely v době kontroly všechny uvedené osoby osobní i společné věci.

13. Ze sdělení University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola hotelová a ekonomická s.r.o. ze dne 10. 10. 2024 dále vyplývá, že žalobce byl v akademickém roce 2023/2024 studentem 1. ročníku prezenčního bakalářského studijního programu „Mezinárodní vztahy a diplomacie“, nicméně z důvodu nedoložení nostrifikace mu bylo ke dni 19. 2. 2024 toto studium ukončeno. Dále ze zaslaného úplného výpisu zapsaných předmětů z 11. 10. 2024 vyplývá, že si žalobce v zimním semestru 2023 zapsal pouze dva předměty, přičemž ani jeden nesplnil (tj. nezískal žádný kredit).
14. Dne 2. 12. 2024 provedl OAMP výslech žalobce a jeho manželky T. L. D., jak se podává z protokolu o výslechu žadatele č. j. OAM-11469-11/PP-2024 a protokolu o svědecké výpovědi č. j. OAM-11469-12/PP-2024.
15. OAMP poté výzvou ze dne 8. 1. 2025 žalobce vyrozuměl podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se ve věci. Žalobce se s podklady seznámil dne 5. 2. 2025, přičemž uvedl doplňující informace k jeho výslechu, a to, že se s manželkou potkali na hlavním nádraží v Teplicích, že má manželka české občanství od února 2024 a že mu manželka napsala zprávu první, než jak dříve mylně popsal. Sdělil též, že manželka navštěvuje Severočeskou střední školu v Ústí nad Labem, obor kosmetické služby. Dodal, že se u nich v pokoji nic nezměnilo a co se týká postele, bylo jím myšleno, že ji chtěl koupit. Žalobce také doplnil, že má manželka jizvu po operaci ledviny a jeho bratr již pracuje.
16. Následně vydal OAMP prvostupňové rozhodnutí ze dne 27. 3. 2025, ve kterém konstatoval, že byla v řízení dostatečně prokázána existence skutečností odůvodňujících zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství s občanem Evropské unie. Podle OAMP z provedeného dokazování vyplynulo, že mezi manželi není veden faktický rodinný život.
17. Proti nadepsanému prvostupňovému rozhodnutí OAMP podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 14. 4. 2025 blanketní odvolání. OAMP poté dne 23. 4. 2025 žalobce vyzval k tomu, aby doplnil odůvodnění předmětného odvolání, a to ve stanovené lhůtě, přičemž ho též vyrozuměl o možnosti nahlédnout do správního spisu. Tato výzva a vyrozumění byly právnímu zástupci žalobce doručeny dne 29. 4. 2025. Žalobce nicméně dané odvolání nijak neodůvodnil. Dne 30. 4. 2025 přitom na základě substituční plné moci za žalobce do spisu nahlédla Julie Polková.
18. Žalovaný pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce ve věci zamítl, jak už bylo dříve rekapitulováno.
19. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).

20. Soud se tedy ve světle citované judikatury nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobcem obecně tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí.
21. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
22. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil formou právní věty v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“*
23. Vycházejí z dříve popsaného je pak ve věci třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Z odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

napadeného rozhodnutí se tak srozumitelně podává, proč žalovaný považoval námitky žalobce za liché, a to zejména ve vztahu k jím sporovanému závěru OAMP stran obcházení zákona jeho osobou s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, kterého se měl dopustit tím, že účelově uzavřel manželství s občankou Evropské unie. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přehledným způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil právě s vlastními závěry žalovaného, resp. OAMP, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce tedy polemizoval s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítl nesprávnost učiněných hodnocení, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného totiž není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.

24. Rovněž tak lze jako přezkoumatelné hodnotit napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. K tomu lze doplnit, že se správní orgány zabývaly manželstvím žalobce, neboť právě to představovalo rozhodnou okolnost projednávaného případu. Dále zohlednily pobytovou historii žalobce s tím, že do České republiky přicestoval v roce 2022 za účelem účasti na vzdělávacím programu, nicméně studium mu bylo ke dni 19. 2. 2024 ukončeno a žalobce začal pracovat. Zdůrazněna byla také skutečnost, že žalobce na území České republiky nemá vyjma manželky žádné další rodinné vazby (s manželkou nemá děti), nevlastní zde nemovitosti, přičemž je v produktivním věku a jeho vztah k zemi původu nebyl od roku 2022 zcela zpřetrhán. V řešeném případě tudíž žalovaným nebyl shledán nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Také v této části proto bylo z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně možné vysledovat úsudek žalovaného.
25. V návaznosti na dříve uvedené se soud zabýval i blíže nespecifikovaným žalobním tvrzením, dle kterého měl žalovaný porušit povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nutno k tomu opětovně zmínit, že žalobce předmětnou námitku uplatnil toliko povšechně, aniž by řádně vyložil, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Přesto se soud danou námitkou v odpovídající míře obecnosti zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud k tomu poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil zákonnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího odůvodnění.
26. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitk. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považoval postup OAMP za souladný se zákonem. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu namítl, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti (§ 3 správního řádu), pak soudu není zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti

žalobce uvedené tvrzení opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem, přičemž jsou zřejmé podklady, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotil.

27. Toliko k obecné poznámce žalobce stran ignorování pobytových kontrol žalovaným soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 2) zjištění plynoucí z provedených pobytových kontrol obsáhle popsal, přičemž následně v podrobnostech odkázal na rozhodnutí OAMP, v němž byly ve vzájemných souvislostech vyhodnoceny všechny shromážděné podklady – tj. i výsledky ve věci provedených pobytových kontrol (viz str. 9 prvostupňového rozhodnutí), a na jejich základě učiněné závěry byly též odpovídajícím způsobem odůvodněny. V této souvislosti tak nebylo možno přisvědčit povšechnému tvrzení žalobce o tom, že žalovaný ignoroval výsledky pobytových kontrol, neboť k nim bylo správními orgány seznatelně přihlédnuto. Zmínku žalobce, že správní orgány nevyslechly syna jeho manželky pak zdejší soud shledal naprosto mimoběžnou, jelikož z výpovědi samotné manželky žalobce, jakož i z obsahu lustrace její osoby v evidenci obyvatel, jednoznačně plyne, že tato žádné děti nemá.
28. Konečně pouhý odkaz žalobce na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud zároveň v rámci hodnocení řešeného případu neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení žalobcem zmíněných ustanovení správního řádu.
29. Zdejší soud proto nadepsanou část zcela obecně uplatněných žalobních tvrzení neshledal důvodnou.
30. Soud poté připomíná, že předmětem přezkumu v nyní posuzované věci bylo rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
31. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
32. K tomu soud odkazuje na skutečnost, že při posuzování účelovosti manželství žadatele o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba vycházet z čl. 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v čl. 30 a 31 směrnice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 Azs 237/2022-33).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

33. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je při výkladu uvedeného ustanovení vhodné přihlížet též ke sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. To v bodě „4.2. Účelové sňatky“ uvádí dva soubory indikativních kritérií pro posuzování účelovosti manželství (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 5 Azs 56/2019-21, ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62).
34. V rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39, nicméně Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„naplnění některých indikativních kritérií či faktorů není bez dalšího důvodem pro závěr, že manželství bylo účelové, ale má vést správní orgán k tomu, aby podnikl další kroky, které podezření potvrdí, nebo vyvrátí. Všechny skutečnosti týkající se sporného vztahu musí být posouzeny komplexně, a to včetně těch, jež svědčí ve prospěch cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 89/2015-30 a č. j. 7 Azs 326/2017-21, bod [28] a [29] a judikatura tam uvedená). Manželství nelze považovat za účelově uzavřené pouze proto, že je s jeho uzavřením spojena výhoda pobytového titulu. Za účelově uzavřené manželství je totiž možné označit pouze takové, které je uzavřeno výlučně za účelem získání pobytového oprávnění (srov. bod 28 odůvodnění směrnice 2004/38/ES). Při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet cizinecký zákon k získání pobytového oprávnění a na úmysl nevést společný manželský život (viz rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod [56] a odborná literatura tam citovaná). Zákon o pobytu cizinců vychází z vyvratitelné domněnky, že manželství mezi cizincem a občanem EU je manželstvím řádným, neuzavřeným ve snaze obejít zákon (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 Azs 115/2015-38, bod [37], a č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod [61]). Správní orgán nemůže v případě podezření, že by se mohlo jednat o účelově uzavřené manželství, vybírat pouze ty skutečnosti, které svědčí pro závěr, že manželství bylo uzavřeno účelově. Musí naopak nestranně posoudit skutečnosti svědčící pro i proti tomuto závěru. V případě pochybností musí dát přednost závěru, že manželství účelově uzavřeno nebylo. V odůvodnění rozhodnutí musí správní orgán jasně a přezkoumatelně vysvětlit jednak, co vyvolalo pochybnosti o řádnosti manželství, jednak jaké všechny skutečnosti během řízení zjistil, které z nich hovoří ve prospěch závěru, že se jedná o řádné manželství, a které naopak proti tomuto závěru. Teprve na základě těchto úvah pak může správní orgán ve věci rozhodnout a v případě, že se mu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod [61]). Při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřené proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince. Jak totiž plyne z výše uvedené judikatury, je třeba dokládat snahu obejít zákon o pobytu cizinců, tj. uzavřít svazek pouze za účelem získat pobytové oprávnění, nikoliv nedokonalosti vztahu manželů. Ambicí směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců není podrobit zevrubné kritice manželské svazky cizinců s občany EU, ale odhalit a neudělit přechodný pobyt těm cizincům, kteří institutu manželství zneužívají.“* (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Azs 299/2022-33).
35. Možno upozornit také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že účelovost uzavření manželství je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí

odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství aktuálně plní svou funkci, není možné takové manželství nadále považovat za účelově uzavřené, a to ani v případech, kdy se na počátku o účelové manželství jednalo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011-102).

36. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů se pak soud zabýval žalobní námitkou stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou materiální pravdy. Vycházeje z již shora odkazovaných judikaturních závěrů soud v daném ohledu souhlasí se žalobcem v tom, že pokud správní orgány hodlají zamítnout žádost z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, tíží je v tomto směru důkazní břemeno. Správní orgány tedy musí prokázat úmysl žadatele obejít uzavřením sňatku zákon o pobytu cizinců a úmysl nevést společný manželský život (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, nebo ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53).
37. Žalobce v posuzované věci namítl, že správní orgány v dotčených rozhodnutích poukazovaly toliko na okolnosti, které účelově vytváří pochybnosti ohledně jeho manželství, avšak pominuly skutečnosti, které existenci vztahu, jeho intenzitu a charakter potvrzovaly. Uvedené žalobní tvrzení však soud považuje za velmi neurčité, neboť z něj není zcela zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti svědčící ve prospěch opravdovosti jejího manželství správní orgány (řádně) nezohlednily. Soud na tomto místě opětovně připomíná, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Bylo tedy na žalobci, aby patřičně nastavil rámec přezkumu a konkrétně uvedl, v čem je rozhodnutí žalovaného nesprávné, resp. nezákonné, neboť nebylo namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel jeho argumenty (projev vůle) či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, popř. sám vyhledávat vady napadeného správního aktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud poté neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.
38. K tomu je třeba zrekapitulovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve na str. 2 až 5 obsáhle popsal průběh prvostupňového řízení vedeného OAMP, resp. jím učiněná zjištění ve věci včetně uvedení důvodů vedoucích k vydání prvostupňového rozhodnutí. Dále zmínil na str. 5 napadeného rozhodnutí žalobcem podané blanketní odvolání, které nebylo i přes výzvu OAMP doplněno o jeho důvody. Na str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný věnoval vlastnímu hodnocení projednávaného případu. Z prvostupňového rozhodnutí přitom bylo zřejmé, že byly brány v úvahu, zkoumány a váženy nejen zjištěné nesrovnalosti ve výpovědích žalobce a jeho manželky (viz str. 6 až 9 prvostupňového rozhodnutí), ale byl zohledněn též fakt, že se v řadě odpovědí shodli – konkrétně v základních informacích o svých rodinách (stran rodičů, sourozenců a že nemají děti), o okolnostech uzavření sňatku a zasazení vážnosti jejich vztahu do listopadu 2023, o potížích žalobce se studiem a o finančním nepropojení manželů [resp. že mají oddělené finance (účty), přičemž její manžel platí nájemné její matce]. Správní orgány nicméně v projednávaném případě uzavřely, že byť byla v jistých částech výpovědí manželů shledána již výše popsaná shoda, v rámci komplexního posouzení jejich odpovědí byly zjištěny a identifikovány natolik zásadní rozpory týkající se společného (rodinného) života a vzájemné znalosti manželů, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V daném kontextu bylo zároveň už v prvostupňovém rozhodnutí (viz str. 9) poukázáno také na fakt, že žalobce s jeho manželkou měli prostor se na OAMP standardně pokládané otázky stran

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

manželství připravit. K tomu je možno odkázat na judikaturní závěr, že „nelze opomenout, že se na předpokládané otázky mohli dotazovaní manželé poměrně jednoduše připravit a odpovědi v předstihu koordinovat. Není výjimečné, že se právě manželé, kteří sňatek uzavřeli účelově, podrobně naučí genezi jejich vztahu včetně seznámení, žádosti o ruku a dalších dílčích okolností. Stejně tak si mohou nastudovat i údaje o jednotlivých příslušnících rodiny.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34).

39. V posuzované části je tedy dle názoru zdejšího soudu podstatnou skutečnost, že z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá to, že správní orgány vzaly v úvahu, že se žalobce a jeho manželka v řadě odpovědí shodli, resp. tento fakt správní orgány neopomenuly. Naproti tomu byly nicméně správními orgány ve výpovědích manželů týkajících se společného rodinného života a vzájemné znalosti shledány zcela zásadní rozpory, které správní orgány vedly, nadto i v kontextu pobytové historie žalobce, k závěru o účelově uzavřeném manželství. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že nebyly zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch „opravdovosti“ manželství žalobce. V souzené věci totiž nebylo možno dospět k závěru, že by byla mechanicky či zkratkovitě aplikována pouze negativní kritéria v neprospěch žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 Azs 389/2021-40).
40. Soud se následně ve světle dříve odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, a to zvláště se zřetelem na to, zda bylo prokázáno účelové uzavření manželství, jakožto důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
41. V tomto kontextu soud úvodem zdůrazňuje, že „Nejvyšší správní soud pokládá za důležité rozlišovat mezi manželstvím, vyznačujícím se intenzivními vazbami mezi partnery, a občasným setkáváním dvou spolubydlících, kteří o sobě mají jisté povědomí. Právě zohlednění intenzivních vztahů mezi manžely totiž vedlo zákonodárce k významnému posílení práv na jejich společný život, což se promítlo i do jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34, nebo ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41).
42. Na základě shora uvedeného pak zdejší soud v řešeném případě shledal, že správní orgány postupovaly v souladu s relevantními ustanoveními dotčených právních předpisů, právem Evropské unie a judikaturou Nejvyššího správního soudu, když se zabývaly jednotlivými indikativními kritérii pro posouzení účelovosti manželství žalobce, přičemž učiněná zjištění komplexně hodnotily. Již OAMP přitom v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz str. 6 až 7 a 9) konstatoval, že v dané věci identifikoval závažné rozpory v odpovědích žalobce a jeho manželky, které vypovídají o účelovosti jejich manželství. Konkrétně OAMP, resp. ve shodě s ním poté i žalovaný, poukázal na zásadní rozpory v odpovědích manželů stran jejich seznámení a rozvíjení vztahu, když žalobce vypověděl, že manželku na Facebooku oslovil první on, a manželka vypověděla, že to byla ona, kdo oslovil žalobce. Ohledně prvního seznámení žalobce vypověděl, že přišel k ní domů v květnu 2023, kde byl asi půl hodiny, jeho manželka na stejnou otázku vypověděla, že se poprvé setkali v září 2023 na zastávce v Teplicích, kde si povídali a byli tam asi 15 minut. První polibek si pamatuje jen manželka, přičemž uvedla, že k němu došlo v listopadu 2023. První intimní styk si však manželka žalobce nepamatuje. Dle tvrzení žalobce k němu došlo na konci roku 2023. K průběhu zasnub žalobce vypověděl, že ty proběhly v srpnu 2024 u manželky v bytě, kde byl na návštěvě. Žalobce měl manželce přinést prstýnek a zeptat se jí, jestli chce být jeho manželkou. Ona odpověděla, že souhlasí, přičemž u toho byli jen sami dva.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Manželka žalobce průběh jejich zasnub vůbec nevěděla, jakož ani to, kdy k nim došlo. Dále manželka žalobce neznala příjem žalobce, ani to, kolik žalobce platí za nájem její matce. Manželka žalobce též vypověděla, že pokud něco potřebuje, tak řekne své matce. Žalobce konkrétně nevěděl, co studuje jeho manželka, a ta naproti tomu neznala pracovní dobu žalobce. Dle správních orgánů tedy žalobce s manželkou nevedou společnou domácnost, ani se nejedná o společné hospodaření. Dotčené manželství tak dle správních orgánů vykazuje toliko formální rysy. K tomu správní orgány zmínily i časovou souvislost uzavření manželství žalobce v době jeho nejistého pobytu na území České republiky.

43. Soud následně přistoupil k vlastnímu hodnocení nadepsaných výpovědí žalobkyně a jejího manžela, které byly učiněny před OAMP dne 2. 12. 2024, přičemž shledal, že správní orgány posoudily shody a rozpory ve výpovědích manželů objektivně. K tomu zdejší soud dodává, že otázky, které OAMP kladl oběma manželům (viz protokol o výsledku žalobce a protokol o svědecké výpovědi jeho manželky ze dne 2. 12. 2024), byly srozumitelné a jednoznačné; ostatně žalobce i jeho manželka (státní příslušnice České republiky) na tyto otázky též jasným způsobem reagovali. Nadto byli manželé závěrem jejich výsledku dotázáni ze strany OAMP, zda chtějí ve věci cokoliv doplnit, přičemž byli také seznámeni s obsahem protokolu o výpovědi, kdy nežádali jeho doplnění a souhlas s jeho obsahem stvrdili svými podpisy. Žalovaný poté neměl v posuzovaném případě žádné pochybnosti o tom, že se jedná o účelové manželství, jak už bylo shora popsáno.
44. Dále soud uvádí, že nijak nepochybně skutečnost, že se žalobce s manželkou v řadě odpovědí shodli, což je pochopitelné, neboť manželství bylo uzavřeno už dne 27. 7. 2024, přičemž od té doby byl nepochybně určitý kontakt mezi manžely realizován. K tomu je možné též doplnit, že se v případě shodných odpovědí jednalo o základní informace o jejich nejbližších rodinných příslušnících, o tom, že spolu komunikují vietnamsky, o okolnostech uzavření sňatku a zasazení vážnosti jejich vztahu do listopadu 2023, o potížích žalobce se studiem, o jeho zaměstnavateli, jakož i o finančním nepropojení manželů. Současně manželé odpovídajícím způsobem vypověděli o jejich obecném zdravotním stavu, resp. že neužívají léky ani se s ničím neléčí, a o tělesných markantech (tj. že nemají na těle specifická znaménka či tetování), byť žalobce nijak nezmnínil, že byla jeho manželka v dětství operována (ledviny) a manželka žalobce zmínila, že si pouze „myslí“, že má žalobce jizvu na břiše. Soud nicméně, ve shodě se správními orgány, shledal v řadě dalších odpovědí žalobce a jeho manželky zcela zásadní rozpory týkající se právě počátku a průběhu jejich partnerského a posléze i manželského života. Soud se proto ztotožnil s posouzením věci správními orgány ohledně účelovosti uzavření manželství žalobce tak, jak bylo popsáno již v napadeném rozhodnutí. S ohledem na žalobní argumentaci stran posuzování manželství žalobce poté soud považuje za účelné zdůraznit významné okolnosti svědčící o účelovosti předmětného manželství.
45. V této souvislosti soud zvláště odkazuje na zjevné rozpory stran toho, že žalobce ve výpovědi výslovně uvedl, že manželku na Facebooku oslovil první on, avšak jeho manželka vypověděla, že to byla právě ona, kdo oslovil žalobce. Ohledně prvního setkání žalobce vypověděl, že přišel k ní domů v květnu 2023, kde byl asi půl hodiny, jeho manželka nicméně na stejnou otázku vypověděla, že se poprvé setkali v září 2023 na zastávce v Teplicích, kde si povídali a byli tam asi 15 minut. První polibek si pamatovala pouze manželka žalobce, přičemž uvedla, že k němu došlo v listopadu 2023 („možná“ v Praze). První intimní styk si ovšem manželka žalobce nepamatovala. Dle tvrzení žalobce k němu došlo na konci roku 2023. K průběhu zasnub žalobce vypověděl, že ty proběhly rovněž na konci roku 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

u manželky v bytě, kde byl na návštěvě. Žalobce měl manželce přinést prstýnek a zeptat se jí, jestli chce být jeho manželkou. Ona odpověděla, že souhlasí, přičemž u toho byli jen sami dva. Manželka žalobce však o průběhu, místu a době jejich zasnub nic nevěděla. Dále manželka žalobce neznala pracovní dobu žalobce (resp. vypověděla, že pracuje „od rána do večera“, někdy i o víkendu; žalobce nicméně pracuje 8 hodin denně, jen občas 12 hodin, od pondělí do soboty), výši jeho příjmu, ani to, kolik žalobce platí za nájem její matce (tj. za byt, kde všichni společně žijí; navíc i s bratrem manželky žalobce). Manželka žalobce též vypověděla, že pokud potřebuje peníze, tak řekne své matce. Matka je zdrojem její obživy. Popsala také, že má finance zásadně oddělené od svého manžela (např. nemají společný účet), stejně tak vypověděl i žalobce. Žalobce konkrétně nevěděl, jaký obor studuje jeho manželka, když uvedl, že „SPA – masáž“, zatímco jeho manželka studuje „kosmetické služby“. Manželka žalobce poté k práci žalobce ve Vietnamu uvedla, že byl řidič, ačkoliv dle jeho tvrzení byl dělníkem. Práci rodičů žalobce jeho manželka označila jako „výroba jídla a jeho prodej na trhu“, dle žalobce se však jedná o „rolníky“. Možno též zmínit, že manželka žalobce konstatovala, že antikoncepci žádnou nepoužívají, avšak dle žalobce používají prezervativ. Manželka žalobce pak jako poslední společný výlet označila cestu v září 2024 do Sapy v Praze, nicméně žalobce uvedl k dané otázce cestu do Německa v listopadu 2024. Za poslední dražší koupenou věc do bytu žalobce označil postel, kterou platila matka jeho manželky, ale manželka k této otázce odpověděla, že „nic“, přičemž čekají na skříň, kterou objednal její bratr.

46. Soud se tak ve věci ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že by k natolik zásadním (specifickým) rozporům mezi tvrzeními manželů nemohlo dojít, pokud by spolu skutečně budovali partnerský a následně i manželský vztah a sdíleli spolu rodinnou domácnost (pozn. soudu – navíc při současném nevedení společného hospodaření a striktního oddělení finančních prostředků). Na tomto hodnocení přitom nic nemění ani výsledek již dříve rekapitulovaných pobytových kontrol provedených na adrese uváděného společného pobytu manželů, neboť celkem ze čtyř pokusů byli manželé v místě pobytu zastiženi toliko jedenkrát (až při poslední pobytové kontrole).
47. Jak přitom již bylo výše konstatováno, soud se žalobcem souhlasí v tom směru, že důkazní břemeno ohledně prokázání obcházení zákona o pobytu cizinců účelovým uzavřením manželství leželo na správních orgánech. Na rozdíl od žalobce je však soud přesvědčen o tom, že v daném správním řízení byla tato účelovost manželství dostatečně prokázána, aniž by tedy vznikaly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Ostatně skutečnost, že důkazní břemeno leželo na správních orgánech, nebránila tomu, aby sám žalobce označil důkazy ve prospěch opravdovosti jeho manželství a funkčního rodinného života. Žalobce však před správními orgány nenavrhl žádný důkaz na podporu svých obecných tvrzení o reálném manželství (vyjma předložení toliko několika kusů fotografií žalobce s jeho manželkou ze svatebního obřadu a oslavy). Nutno přitom znovu připomenout fakt, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které ani k výzvě OAMP nedoplnil o důvody. V podané žalobě se poté žalobce omezil na povšechné popírání pouze některých (dílčích) zjištění a závěrů správních orgánů ohledně účelovosti uzavřeného manželství, aniž by se naproti tomu snažil prokázat funkčnost jeho manželství. Takový postup žalobce tudíž dle názoru soudu rovněž podporuje závěr ohledně obcházení zákona účelově uzavřeným manželstvím.
48. Soud tak na základě všech dříve uvedených okolností dospěl ke stejnému závěru jako oba správní orgány, že manželství žalobce a jeho manželky bylo v roce 2024 uzavřeno účelově s

cílem získat pro žalobce pobytové oprávnění. Tato situace přetrvávala i v době rozhodování správních orgánů, kdy zjevné a významné rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky dávají oporu pro závěr o obcházení zákona účelově uzavřeným manželstvím. Ani odpovědi, na kterých se manželé při výpovědích shodli, týkající se některých osobních otázek, za této situace nemohou zvrátit shora vyložená fakta, zejména pokud manželé neznají zásadní skutečnosti stran jejich společného (tj. partnerského, rodinného a intimního) života, či se v jejich popisu významným způsobem rozcházejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41).

49. V projednávané věci lze proto uzavřít, že hodnocení správních orgánů nebylo postaveno pouze na několika drobných nesrovnalostech, ale na komplexním řetězci nepřímých důkazů, který jako jediné rozumné vysvětlení jednání manželů nabízí právě to, že jeho základním cílem bylo získání přechodného pobytu pro žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39). Správní orgány přitom správně vycházely především z výpovědí žalobce a jeho manželky ve spojení s výsledky pobytových kontrol, nadto za současného zohlednění historické pobytové situace žalobce na území České republiky. Z vyhodnocení důkazů pořízených v posuzovaném případě byl tedy vytvořen logický řetězec skutkových okolností, nevzbuzující důvodné pochybnosti o skutkovém základu posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 As 101/2013-34).
50. Pokud se poté týká otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, je třeba připomenout, že rodinný život vzniká toliko za předpokladu existence skutečného manželského svazku. Závěr o účelově uzavřeném manželství proto pojmově zásah do rodinného života – tj. ve smyslu soužití žalobce a jeho putativní manželky – vylučuje (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 7 Azs 299/2022-33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 24. 8. 2023, č. j. 10 Azs 166/2023-32). I v této části tedy byla argumentace žalobce shledána za nedůvodnou.
51. Nadto soud podotýká, že žalobce v České republice nemá žádné vlastní zázemí, nemá zde sociální, ekonomické ani kulturní vazby a hovoří vietnamským jazykem. Na území České republiky pobývá toliko od roku 2022. Naproti tomu ve Vietnamské socialistické republice žijí jeho rodiče a sourozenci. Ani v kontextu těchto dalších okolností tudíž nelze v řešeném případě shledat nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
52. Pro úplnost soud v tomto ohledu připomíná též skutečnost, že žalobce je státním příslušníkem třetího státu – Vietnamské socialistické republiky, přičemž čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jejího pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Ani z čl. 8 Úmluvy nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země jeho pobytu (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, nebo také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25).
53. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

54. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. září 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce